

Kostja: Poola Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Poola Vabariik ei ole vastu võtnud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/15/EÜ autovedude alase liikuva tegevusega hõivatud isikute tööaja korralduse kohta ⁽¹⁾ FIEna tegutsevate sõidukijuhtide suhtes rakendamiseks vajalikke õigus- ja haldusnorme või ei ole komisjoni nende vastuvõtmisest teavitanud, siis on Poola Vabariik rikkunud selle direktiivi artikli 2 lõikest 1 ning artiklitest 3–7 ja artiklist 11 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Poola Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi 2002/15/EÜ kohaldatakse FIEna tegutsevate sõidukijuhtide suhtes alates 23. märtsist 2009.

⁽¹⁾ ELT L 80, lk 35; ELT eriväljaanne 05/04, lk 224.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Cour administrative d'appel de Lyon (Prantsusmaa) 9. aprillil 2013 — Maurice Leone, Blandine Leone versus Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse national de retraite des agents des collectivités locales

(Kohtuasi C-173/13)

(2013/C 171/40)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Cour administrative d'appel de Lyon

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Maurice Leone, Blandine Leone

Vastustajad: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse national de retraite des agents des collectivités locales.

Eelotsuse küsimused

1. Kas code des pensions civiles et militaires de retraites'i artiklit L. 24 koostöimes artikliga R. 37 niisugusena, nagu neid on muudetud 30. detsembri 2004. aasta seadusega nr 2004-1485, mis on rahanduse parandusseadus 2004.

aastaks, ja 10. mai 2005. aasta dekreediga nr 2005-449, võib pidada õigusnormideks, mis toovad kaasa meeste ja naiste vahelise kaudse diskrimineerimise Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 157 tähenduses?

2. 26. detsembri 2003. aasta dekreediga nr 2003-1306 Caisse nationale de retraites des agents des collectivités locales'iga liitunud ametnike pensioniskeemi kohta artiklit 15 saab pidada õigusnormiks, mis toob kaasa meeste ja naiste vahelise kaudse diskrimineerimise Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 157 tähenduses?

3. Kas juhul, kui vastus ühele kahest eelnevast küsimusest on jaatav, võib niisugune kaudne diskrimineerimine olla õigustatud Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 157 lõike 4 alusel?

Euroopa Liidu Nõukogu 9. aprillil 2013. aastal esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 29. jaanuari 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-496/10: Bank Mellat versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-176/13 P)

(2013/C 171/41)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Liidu Nõukogu (esindajad: S. Boelaert ja M. Bishop)

Teised menetlusosalised: Bank Mellat, Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Üldkohtu (neljas koda) 29. jaanuari 2013. aasta otsus kohtuasjas T-496/10;

— teha asjas lõplik otsus ning jätta rahuldamata Bank Mellati poolt vaidlustatud meetmete peale esitatud hagi;

— mõista nõukogul esimese kohtuastmes ja käesolevas apellatsioonimenetluses tekkinud kohtukulud välja Bank Mellatilt.

Väited ja peamised argumendid

Nõukogu leiab, et Üldkohtu (neljas koda) 29. jaanuari 2013. aasta otsuses kohtuasjas T-496/10: Bank Mellat vs. nõukogu sisalduvad järgmised õigusnormide rikkumised:

1. Üldkohus leidis seoses hagi vastuvõetavusega vääralt, et Bank Mellatil oli õigus tugineda põhiõiguste kaitsele ja põhiõigustest tulenevatele tagatistele olenemata küsimusest, kas teda tuleb käsitada Iraani riigi asutatud isikuna.
2. Üldkohus leidis vääralt, et mõned Bank Mellati suhtes piiravate meetmete võtmise kohta esitatud põhjendustest ei olnud piisavalt täpsed.
3. Üldkohus kohaldas vääralt kohtupraktikat, mis käsitleb nõukogu toimikus sisalduvate andmete teatavaks tegemist.
4. Üldkohus leidis vääralt, et põhjendused, mis esitati Bank Mellati suhtes piiravate meetmete võtmiseks, ei vastanud asjaomastesse loenditesse kandmise tingimustele ning ei olnud paikapidavad, kuna:
 - ta ei pööranud piisavalt tähelepanu Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni tuvastatule seoses Bank Mellati tegevusega Iraani tuumarelvade, kanderaketide ja kaitseüle-sannetega tegelevate üksuste maksekorralduste täitmisega;
 - ta ei võtnud piisavalt arvesse asjaolu, et tõendid, mis kinnitavad, et Bank Mellat toetab Iraani tuumarelvade leviku alast tegevust, pärinevad konfidentsiaalsetest allikatest;
 - ta leidis vääralt, et asjaolu, et Bank Mellat mõõnis pangandusteenuste osutamist Iraani tuumarelvade leviku alase tegevusega seotud üksusele enne, kui ÜRO Julgeolekunõukogu selle üksuse määratles, ei olnud piisav põhjendamaks piiravate meetmete võtmist Bank Mellati suhtes.

Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL 16. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 1. veebruari 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-368/11: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-199/13 P)

(2013/C 171/42)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellandid: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL (esindajad: advokaadid K. Van Maldegem ja R. Cana)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Madalmaade Kuningriik

Apellantide nõuded

- tühistada Üldkohtu otsus kohtuasjas T-368/11; ja
- tühistada komisjoni määrus (EL) nr 366/2011 (edaspidi „vaidlustatud määrus”), millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 1907/2006 (mis käsitleb kemikaalide registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja piiramist (REACH)) XVII lisa (Akrüülamiid) (1); või
- teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtusse apellantide tühistamishagi osas otsuse tegemiseks; ja
- mõista kõik kohtukulud (seal hulgas Üldkohtu kohtukulud) välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellandid väidavad, et jättes rahuldamata nende nõude vaidlustatud määrus tühistada, rikkus Üldkohus ühenduse õigust. Täpsemalt väidavad apellandid, et Üldkohus tegi mitmeid vigu, hinnates asjaolusid ja nende olukorrale kohaldatavat õiguslikku raamistikku. Seetõttu rikkus Üldkohus mitmeid õigusnorme, täpsemalt ta:

- tõlgendas vääralt määrust 1488/94 (2), kui ta järeldas, et komisjon ei teinud ilmset hindamisviga, jättes arvesse võtmata kõiki asjassepuutuvaid fakte ja asjaolusid;
- tõlgendas vääralt määrust 1488/94, kui ta järeldas, et komisjon ei teinud ilmset hindamisviga seoses arvesse võetud kokkupuudet käsitlevate andmete hindamisega;
- rikkus õigusnormi ja tõlgendas vääralt REACH-i, kui ta järeldas, et komisjon ei teinud ilmset hindamisviga, võttes vaidlustatud määruse vastu teabe alusel, mis puudutas erinevat toodet kui see, mille suhtes kohaldatakse vaidlustatud määruses sätestatud piiranguid;
- rikkus õigusnormi, kui ta otsustas, et komisjon ei rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet;
- rikkus õigusnormi, kui ta otsustas, et komisjon ei rikkunud oma põhjendamiskohustust; ja